

A close-up, low-angle shot of a woman's face as she lies back in a bathtub. Her eyes are closed, and her mouth is slightly open, showing her teeth. The water in the tub is visible around her head. The lighting is soft and natural, highlighting the texture of her skin and the water.

MOTÝĽ

**AKO
CHUŤ
VODA**

Adriana Krištofíková

AKO CHUTÍ VODA

Adriana Krištofiková

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Copyright © Adriana Krištofiková 2013
Design © Motýľ design 2013
Cover photo © Isifa 2013
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2013

ISBN: 978-80-89482-85-6

PROLÓG

Civela do počítača, mala pocit, že už celú večnosť. Očami obkresľovala písmená e-mailovej adresy a v duchu ich prosila, aby jej poradili, ako začať. V hlave sa jej chaoticky prehánali myšlienky, mlčky do seba narážali a drzo sa predbiehali, ale ani jedna ju nepošteklila v prstoch. Nakoniec sa musela pousmiať, keď si po sebe prečítala, čo vyliezlo z jej hlavy:

*Ahoj, Marianna,
úvodom svojho mailu Ťa srdečne pozdravujem.*

Vzápätí vetu vymazala, teda jej druhú časť za oslovením, a dlho hľadela na to meno. Školácka fráza ju vrátila do čias, keď si písala s Ruskou Irinou a nazývala ju *Irinka* netušiac, že prípona *-ka* má v ruštine nelichotivý význam. Celý rok – toľko trvalo ich listové priateľstvo – ju teda oslovovala *Irinisko*. Ani toto sa však nedozvedela na siedmackých hodinách *cudzieho* jazyka...

Otriasla sa, odhodlaná vyhnúť sa spomienkam na dávne časy.

...pravda je, že neviem, ako začať, ani čo Ti mám napísať. Utiekla som nielen z Tvojho domu, ale aj od krutého poznania, že som sa kedysi dávno nerozhodla správne, hoci som si to celé roky myslela. A pravda je aj to, že môj útek sa mi teraz zdá ako najsprávnejšie riešenie, čo som kedy urobila.

Keď sme sa skamarátili, bola som tvrdá ako kameň a v Tebe som videla len ďalšiu nešťastnicu, ktorá ku mne vystiera ruky

a obsypáva ma banálnymi problémami, čo trápia polovicu ľudstva. Postupne, ako som ťa počúvala a spoznala Tvoje pravé ja, zistila som, že si výnimočný človek. Nakazila si ma svojou vzácnou povahovou črtou – bojovať o šťastie za každých okolností.

V ten večer po oslave som totiž zistila, že... ale to je už vlastne jedno. Stále si myslím, hoci už len na päťdesiat percent, že v živote musíme robiť isté rozhodnutia. Skrátka sa nesmieme obzerať späť, aj keď je to niekedy ťažké. Celý život som sa snažila, aby ma tajomstvá mojej minulosti neboleli, ale nakoniec ma dostihli práve v deň, keď som si pripadala ako princezná: obľúbená, populárna, v kruhu priateľov, po ktorých som tak túžila.

Viem, že sa Ti moje slová zdajú záhadné, no už ti ich nevysvetlím. Odišla som zo Slovenska a neplánujem sa tam vrátiť. Vďaka tomu, že som sa zmenila, našla som si novú rodinu a teraz som šťastná. Verím, že si šťastná aj Ty, rovnako Tvoje skvelé dcéry, a dúfam, že aj človek, s ktorým si prekonala všetky nástrahy života. Prajem Ti to z celého srdca a ďakujem, že si tá najlepšia mama na svete, ako je to napísané na zadnej strane jednej z Tvojich fotografií, ktoré máš vystavené v obývačke...

„Renata, would you like a cup of tea?“ ozvalo sa z prízemia. Renáta sa strhla a odlepila prsty od klávesnice. Opakom dlane si utrela mokré líca a zakričala: „Yes, please!“

Už sa naplakala viac než dosť. Potrebuje však urobiť záverečnú bodku za nedokončeným príbehom a potom opäť zatvorí Pandorinu skrinku. Nebola to jej chyba, nebola to jej vina. Nebude žiť s týmito pocitmi až do konca aj tak krátkeho života!

Vstala a naklonila sa k počítaču. Klikla myšou: *Save as a Draft*. Ešte sa na to pozrie.

Neznáša náhody, čo dokážu zmeniť život. Až na jednu, ktorá jej dolu varí čaj a volá sa Pritt. Náhodná známosť, náhodná láska.

Tak ako vtedy...

RENÁTA

I.

Pohodlne sa oprela v koženom otáčavom kresle za veľkým stolom z tmavého dreva a neutrálne sa pozrela na manželský pár, sediaci na čiernych koženkových stoličkách oproti nej.

„Dovoľte mi, aby som sa predstavila, aj keď moje meno už asi poznáte. Volám sa Renáta Stadtruckerová, som klinická psychologička, mám tridsaťdeväť rokov“ (*vek sa nehovorí, ale všimla som si, že malé tajomstvá ľudí zblížujú*) „a rada si vypočujem, čo vás trápi. Vo svojej praxi čiastočne vychádzam z učenia Carla Rogersa, nebudem vás teda zasypávať radami a návodmi na prežitie. Som zástancom nedirektívnej psychológie a jemného, nenásilného usmerňovania, a čakám, či klient sám nájde svoju cestu.“

Mohla by som začať aj inak. Keď som bola malá, hovorievali mi škaredá Rena, myslím si, že ma tak volali aj na vysokej, a asi ma rovnako volajú dodnes. Moje detstvo bola nočná mora a vzťahy s ľuďmi, či už mužmi alebo ženami, starými či mladými, boli vždy viac ako beznádejné. Mohla som vyplúvať dušu od rána do večera, no všetko dobré, milé a láskavé sa odo mňa odrážalo ako gumená loptička, ktorá skáče ako splašená a nie a nie ju chytiť. Tak veľmi som chcela, aby ma mali radi, že som začala študovať príčiny a dôsledky ľudského správania a myslela som si, že sa im dostanem pod kožu.

Potrebujete radu? Tak to sa pýtate tej pravej! Budem sa tváriť, že vám šialene rozumiem, ale neviem o živote viac ako vy. Denne počúvam, ako sa ľudia neznášajú, bijú, milujú alebo márne

čakajú na lásku, ako im deti fetujú a zazobaní manželia súťažia, kto bude mať viac mileniiek... Ženy trpia depresiami a mániami, behajú po obchodoch a bezhlavo míňajú, aby vyplnili prázdno, čo v im v duši vyžiera dieru, ktorú nedokážu zaplátať ani rodinou. Muži sa spijajú, sedia za hracími automatmi, alebo aspoň doma za počítačom, a kým sa tvária, že pracujú, naskakujú im na monitore horúce linky.

Taký je chlieb môj každodenný: príbehy, tisíce príbehov, ktoré musím požiť a stráviť.

Keď sa tak na vás pozerám, váš problém bude asi v tom, že máte všetko, a zároveň nemáte nič. Podľa toho, čo máte na sebe, tipujem, že obaja slušne zarábate, alebo aspoň jeden z vás, a slušne aj míňate. Ak máte deti, tvárite sa, že ich sa váš problém netýka. Viem presne, čo ma čaká: budete sa sťažovať do nemoty, potom začnete zúriť, padne zopár oplzlých výrazov a vyjdete odtiaľto v presvedčení, že vám už niet pomoci. No splnili ste si povinnosť a odľaknete si návštevu manželskej poradne: urobili ste všetko preto, aby ste zachránili váš vzťah.

Tolko PhDr. škaredá Rena, PhD., vaša psychologička, súkromná psychologička, prosím, nezabudnite na recepcii zaplatiť.

Sedeli a mlčali tváriac sa, že k sebe nepatria, akoby bolo neslušné rozprávať sa s cudzím človekom. Renáta sa povzbudivo usmiala a vyzvala blondínu v jej veku: „Nech sa páči, pani...“ pomohla si dotazníkom, čo držala v ruke, „pani Tomečková, mohli by ste sa pokúsiť definovať váš problém? Uvádzať nezhody v spolunažívaní, odcudzenie... Čo sa skrýva za týmito slovami a aké sú vaše pocity? Pokúsili ste sa predtým o nejaké riešenie?“ Otázky jej naskakovali do počítača v šedej mozgovej kôre, bolo to vlastne perpetuum mobile, výkonný stroj, na ktorý sa mohla kedykoľvek spoľahnúť. Hlava, ktorá si zapamätala aj nezapamätateľné, bola jej životnou výhrou aj prekliatím.

Žena sa neusmiala, zadívala sa na svojho manžela, sediaceho po jej pravici, a ten sa placho pozrel na Renátu.

„Žijeme spolu dvadsaťjeden rokov, takže si viete predstaviť...“

Nie, neviem. Mne sa dlhodobé vzťahy vždy vyhýbali, až na ten súčasný, ktorý neviem definovať, hoci mám na to diplom.

Opäť sa pozrela do papierov na stole.

„Na úvod vám trochu pomôžem. Nazveme to partnerskou krízou, ktorá je po takom dlhom spolunažívaní znásobená krízou stredného veku. Mohli by ste mi stručne opísať priebeh vášho manželstva? Uisťujem vás, že všetky informácie sú dôverné, nemusíte sa ničoho báť. Vnímajte ma ako cudzieho človeka, ktorý sa vám pokúsi pomôcť už len tým, že sa na váš problém pozrie nezainteresovane.“

„Nie je to o tom, že sme spolu dlho,“ vyhrkla nečakane žena. Muž hľadel na svoje dlane položené na stehnách.

„Brali sme sa ako dvadsaťštyriroční, ale ja som o pol roka mladšia. Zoznámili sme sa na diskotéke dva roky predtým a postupne sme dali dokopy rodiny a priateľov. Po svadbe sme sa chvíľu pretĺkali po prenájmoch, na ktoré nám vtedy prispievali rodičia. Boli to ťažké, a zároveň krásne časy. Nemali sme peniaze, ale narodili sa nám dve deti, najskôr dcéra, o rok na to syn. Tuto Jaro,“ mužovo meno vyslovila so sebazaprením, „začal robiť v Rakúsku, založil si malú firmu a spolu s kamarátmi prerábali bytové jadrá v starých domoch na predmestí Viedne. Do roka sme mali vlastný trojizbový byt, kúpili sme si auto, v lete sme lietali do Grécka. Po materskej som nastúpila do Doprastavu ako projektantka, deti boli v poriadku, všetko bolo, ako má byť...“ odmlčala sa a zadívala sa von oknom.

„To si si myslela len ty!“ vyprskol muž a prehodil výhybku: z monológu na dialóg.

Renáta preskakovala z jednej tváre na druhú, boli to tvrdé podania a na striedačku končili v sieti raz jedného, raz druhého

spoluhrača. Najradšej by vypla zvuk a ešte radšej obraz. V noci spala zle a toto bol už štvrtý prípad plný fňukania a ťažkých povzdychov. Scenáre takýchto dvojíc sa podobali ako vajce vajcu: najskôr ideálne manželstvo, mladosť, láska, málo peňazí a veľa detí, potom žiarlivosť, nezáujem, aféra so sekretárkou alebo ženatým kolegom, veľa peňazí a málo detí. Deti už vyrástli a majú vlastné životy, hniezdo je prázdne a po byte sa motá cudzie, protivné čudo.

Čo s tým?

„...a pani doktorka, nech sa pekne prizná, že to rok ťahal aj s jednou ženskou z vedľajšej ulice a chodil domov, akoby sa nechumelilo! Keby mu nezapíjala esemeska a nebol práve v kúpeľni – lebo inak si svoj mobil strážil ako oko v hlave – ani by som sa o tom nedozvedela! Tá sviňa mu napísala, že sa ho už nemôže dočkať!“ Žena prskala miniatúrne kvapôčky jedovatých slín a oči jej blčali. Zahodila nesmelosť a ostych, znova prežívala bolesť, sklamanie, poníženie, vyzliekala sa z duše až na dno, kde už nie je nič iné len nenávisť.

„Prestaň! To bolo pred piatimi rokmi a povedali sme si, že je to za nami! Prečo to tu zase vyťahuješ? Tebe už načisto...“

„Upokojte sa,“ zasiahla Renáta. Doteraz mlčala, nechala ich vyrozprávať sa, ale scenár sa nedá oklamať, začína sa druhé kolo – kolo útokov.

Stíchli a pomaly vypúšťali paru, počúvali jej pokojný hlas a rozumné argumenty, ktoré mali svoju logiku. Profesionálne naformulované komentáre, rozoberanie pováh, rodinného zázemia.

„Každý si o sebe myslí, že je ideálny, a práve ten druhý je zlý. No faktom je, že vlastnosti, ktoré sa nám na ľuďoch nepáčia, máme aj my sami. Treba si vyjasniť, ako fungovali a ako by mohli v budúcnosti fungovať naše vzájomné vzťahy. Obidve slová – vzájomný a vzťah – majú veľmi zaujímavý pôvod: vzájomný je odvodený od slova záujem, ktorému predchádza aj iný

význam – zajať, ukoristiť. Vzťah má zase indoeurópske korene v *tengh*, čo jednak značí vliecť za sebou, jednak napínať až do krčovitosti.“ Uvedomila si, že už dlho mudruje, a tak radšej stíchla.

Pokúste sa pozrieť na daný problém inými očami. Čo by ste robili, keby ste boli v koži toho druhého.

Musí ich presvedčiť, že ešte majú nádej, že ešte musia prísť aj nabudúce, ešte aspoň dvadsaťkrát, aby mohla zaplatiť na konci mesiaca za prenájom kancelárie v psychologicko-poradenskom centre, aby jej odišlo zopár drobných na sporiaci účet, a aby si konečne mohla kúpiť tie nekresťansky drahé topánky, čo má vyhliadnuté.

Áno, súhlasia, že prídu, možno aj potom, chceli by to ešte skúsiť, hoci deti sú už veľké. Stále ich budú potrebovať. To dcéra im navrhla, aby sa išli poradiť.

Tak vidíte, aj keď som škaredá Rena, mám vysokú cenu na trhu práce, musím sa obracať, ale ľudia ma vyhľadávajú, nie Eriku ani Zuzu, čo hladia celé dni do štyroch stien, kým u mňa si klienti podávajú kľučku. A viete prečo? Mám nervy zo železa. Som dobrá.

Rozlúčila sa s dvojicou, ktorá sa na chodbe rozpačito zoradi-la vedľa seba ako deti na školskom výlete, placho hompálajúc rukami v dostatočnej vzdialenosti. Zavrela diár a chvíľu v du-chu premýšľala, či ešte majú šancu pozliepať črepiny svojho vzťahu. Dušovali sa síce, že to ešte skúsia, ale dobre vedela, ako takéto sľuby v prítomnosti tretieho páru očí končia.

Opäť sa pristihla pri myšlienke, že celý život prežíva podobné pocity: akoby sa niečo rozbilo, akoby roky písala fiktívnu stору a pokorne vyčkávala, kedy sa konečne premení na realitu.

Nervy zo železa... Tak ju raz predstavovala kolegyňa novému riaditeľovi na predchádzajúcom pracovisku – v ženskej väzni-ci, kde nastúpila ako čerstvá absolventka psychológie a za jej

múrmí napokon prežila sedem rokov: „Toto je naša psychologička, môžete jej povedať hocičo, nič ju nezlomí ani nerozhodí. Má totiž nervy zo železa...“ Smiala sa spolu s ostatnými nad trochu drzou charakteristikou, veď s dotýčnou neboli priateľky, aby si mohla dovoliť zavtipkovať na jej účet. No vždy, keď mala chuť uraziť sa, presvedčila samu seba, že by nemala toľko nad všetkým premýšľať. Ľudia možno nemajú zlé úmysly, možno sa len chcú pobaviť, alebo si ventilovať mindráky, a ona je len vďačným objektom. No zároveň cítila, že aj tak ju nebudú mať radšej.

Od rána ju boleli oči, počas celej terapie sa jej do nich tlačili slzy, ale nie od dojatia, alebo nedajbože od šťastia. Len sa po nociach hrbí za počítačom a píše skriptá, odborné posudky, príspevky do tlače. Vytiahla malé zrkadielko z prvej zásuvky písacieho stola a zahľadela sa na svoju tvár.

Som dobrá – perfektne robím svoju prácu, celé zástupy mi môžu ďakovať za zachránené manželstvá a rodičovstvá. No kto a kedy zachráni mňa?

Zrkadielko zaklapla rovnako rázne ako pred chvíľou diár a vstala od počítača. Vyšla na chodbu a zamierila do kuchynského kúta pre zamestnancov. Kolega Róbert z ekonomického oddelenia, čo sa trápí s ich výplatami a daňovými priznaniami, si práve zalieval čaj. Ani vo sne by jej nenapadlo, že raz bude denne stretávať svoj idol zo školských čias. Pred sto rokmi do nej hádzal gummy a fúkal burizóny cez verzatilky zo zadnej lavice, teraz sa na ňu placho usmieva, na sluchách mu hrajú šediny a prebytočné kilogramy maskuje voľnými sakami. Dostalo sa k nej, že mu zomrela žena a stará sa o dvoch synov v najhoršom veku. Zdá sa, že osud nezabudol ani na Krásneho Róberta, ako ho prezývali. Prvá liga, na ktorú nemala ani v tých najodvážnejších snoch.

„Ahoj, ako sa máš?“ otočil sa k nej s kanvicou v ruke. Prívetivo sa na ňu usmial.

„Celkom to ujde,“ otočila sa mu chrbtom, otvorila skrinku a vybrala šálku. Mlčky šacoval jej útlý chrbát, úzky driek v neformnej sukni farby ocele, ktorá zakrývala aj to, čo nemusela.

„Renáta, chcel som sa ťa spýtať na niekoľko vecí...“

Otočila sa, ale vyhla sa jeho pohľadu. Oči uprela na mikrovlnku po svojej pravici: „No tak sa pýtaj, ale rýchlo. O desať minút mám ďalšieho klienta.“

„Veď práve. Asi to bude na dlhšie. Ide o Patrika, môjho mladšieho syna. Má isté problémy. Myslím si, že sa ešte nespamätal zo straty matky...“ hlas sa mu zasekol.

Renáta sa zahľadela na svoje ruky, zvierajúce prázdnu šálku. Mlčala, v jej hlave práve prebiehal súboj medzi profesionálnym postojom a možnosťou pomsty za všetky burizóny v jej vlasoch. Nešlo o burizóny, ale o výsmech. *Výsmech školský*, špeciálna čelaď výsmechu, ktorý znie v ušiach celý život.

„Vieš, rozmýšľal som... Čo keby sme si zašli niekam na drink alebo na večeru, ak by si chcela... alebo mala čas,“ habkal Róbert a priliepal jednu vetu k druhej bez väčších súvislostí.

„Vlastne by som ťa celkom rád niekam pozval. Ak by si nemala nič proti...“

Mala by niečo proti? Nemala? Keby sa jej to spýtal pred dvadsiatimi piatimi rokmi, hodila by sa mu okolo krku: *áno,áno,áno!* Keď mala štrnásť, snívala o tejto vete každú noc. Často zaspala len vďaka predstave, ako ju drží v kine za ruku najkrajší chlapec z 8.C.

Tenké pery zovrela ešte tesnejšie, až mala z úst ružovú pomlčku. Zapichla doňho oči, na ktoré si už stihla nasadiť okuliare, kým čakala na koniec jeho slovných zlepencov.

„Pozri sa, môj čas je dosť drahý. Nemusím ti hovoriť, koľko beriem za hodinu konzultácií. Prepáč za úprimnosť, ale nemyslím si, že nás spája nejaké hlboké priateľstvo alebo kolegiálna solidarita. No koncom mesiaca mám ešte nejaké voľné termíny,

tak sa zastav, zapišem si ťa. Mal by si však prísť aj s Patrikom.“ Zaregistrovala, že od prekvapenia zabudol zatvoriť ústa.

„Ale... ja... chcel som ťa niekam pozvať len ako kamarátku a popritom ťa poprosiť o radu. Mám ti azda poslať e-mail cez nedeľnú prílohu Pravdy, aby si ma vypočula?!“ Do tváre sa mu nahrnula červeň a jeho oči prezrádzali sklamanie. Renáta mlčala. Všetko, čo mala na srdci, už povedala. Aj to, kedy má voľný termín vo svojom všemocnom diári.

„Myslel som si, že ma pochopíš. Navyše sama dobre vieš, aké to je stratiť mamu, keď ju najviac potrebuješ.“

„Niečo sa ťa spýtam,“ skočila mu do reči. „Kedy najviac potrebujeme mamu? Keď sa narodíme, keď sme hladní, keď si prvý raz rozbijeme koleno alebo keď sa nám rozsype celý svet?“ Stíchol. „Tak vidíš. Na mnohé veci nepoznáme odpoveď, preto nemôžeš tvrdiť, že tvoj syn alebo ja sme stratili matku, keď sme ju najviac potrebovali. To sa len tak hráme so slovíčkami.“ Rezko vykročila ku kávovaru a stlačila *Caffé Latte*.

„Je mi to jasné. Nemáš deti, potom by si rozmýšľala asi inak,“ hlesol Róbert, ale jeho poznámka, hoci sa tvárila nevinne, bola pichľavá.

Renáta sa škodoradostne zacerila: „Daj pokoj! Bfrrf! Denne sa presviedčam, že som o nič neprišla. A koniec koncov, ty si jasný príklad. Máš samé problémy.“

„Nezabudla si, že aj my sme boli deťmi?“ zašomral Róbert ponad plece, keď rezignovane kráčal do svojej kancelárie. Škoda, naozaj ju chcel niekam pozvať. Prečo sa tak bráni a podozrieva ho zo zneužívania jej brilantných rád? Nikdy nebola krásavica, ale svojím rozumom a pekným zadkom, ktorý by ešte aj na prahu štyridsiatky stál za hriech, tento hendikep hravo vyvážila. Ešte si pamätá, ako nemohol stráviť, keď dostala ako jediná v triede jednotku z fyziky a on sa topil v mori dvojčiarov. On, čo zbieral samé výborné! No aj napriek výzoru z nej sálalo zvláštne teplo, ktoré ľudí nútilo zveriť sa jej so svojím žiaľom.

Iných sa pýtať nebude, pretože len ona v ňom vzbudzovala dôveru. Nuž, áno, vzbudzovala. Minulý čas!

„Máš pravdu!“ veselo za ním zakričala a pozrela sa na hodinky. Jej prestávka sa skončila.

Keď vchádzala do svojej pracovne, v hlave sa jej vynoril obraz utiahnutého škaredého káčatka, ktoré sa zo školy nemalo kam ponáhľať, a Krásneho Roba, ako za ním vykrikuje oplzlé poznámky.

Nie, nezabudla som, že aj my sme boli deťmi. Nemala som na čo zabudnúť. Pokiaľ si dobre pamätám, bola som totiž odjakživa dospelá...

II.

Keď zamykala svoju spovednicu, zachytila šepot z vedľajších dverí, otvorených na úzku chodbu psychologicko-poradenského centra.

„Tak večer, zavolaj aj Marike a Petrovi,“ ševelila Erika pripravená na odchod. Kývla hlavou a žmurkla na Zuzanu, sediacu za stolom. Potom sa otočila k Renáte.

„Ahoj, aj ty už ideš?“

„Och, mám toho už vyše hlavy. Počujte, nemá dnes náhodou Jano narodeniny?“ Renáta zachytila v jej očiach záblesk prekvapenia a úľaku.

„No, ani neviem...“ zahabkala a veľavravne sa pozrela na Zuzanu.

„Nemali by sme mu niečo kúpiť? Veď je náš riaditeľ, a hoci tu nesedím dlho, zdá sa mi fajn,“ skúsila Renáta, ale odpovede sa hneď nedočkala. Boli na ňu prikrátke, amatérky! Už si spočítala, že kujú pikle za jej chrbtom, dohodli sa s celým centrom a večer idú oslavovať do nejakého baru či pizzerie. Čo-to zachytila v spoločnej kuchynke, keď si zalievala o desiatej čaj. Teraz ich naschvál nechala dusiť sa vo vlastnej šťave. A to si hovoria psychologičky!

„Tak čo, nezložíme sa? Nevie, kto to tu zvykne organizovať, ale môžem sa toho ujať aj ja, zajtra obehnem obidve poschodia. Čo myslíte, čo by sme mu mohli kúpiť? Rozmýšľala som nad nejakou kravinou, napríklad na námestí som videla takú pokladničku, kde je napísané *Na mimomanželský sex*,“ uškrnula sa.

Zuzana jej opátovala znechutený pohľad. „Až na jednu maličkosť – nie je ženatý.“ *Ty koza, bol ťa nám čert dlžen! Žili sme si tu ako vo vatičke a teraz máme neustále na tanieri, aká si úžasná a koľko máš denne klientov.*

Bolo toho dosť, čo by jej rada chrstla do tváre, a nielen ona. Veď kto to kedy videl, riadiť sa v každučkej minúte života múdrosťami z učebníc psychológie! Už štvrt' roka počúvajú, ako ospevuje samu seba, pretože: *...kto iný ťa má pochváliť ako ty sama?* Alebo tá somarina, že kvety jej kvitnú v kvetináčoch pre jej úžasnú pozitívnu energiu! Tá čarodejnica naozaj nikoho nezaujíma, ale jedno im predsa len nejde do hlavy: prečo sa k nej sype toľko ľudí, veď vo všetkých kolegoch vzbudzuje len odpor alebo prinajlepšom súcit. Naozaj tej chudere niet čo závidieť...

Chvíľu vyfukávali očnú morzeovku a Renáta sa vybavila smutná spomienka na školské roky, keď uštipačné spolužiačky hrali vybíjanú s jej staromódnu pomarančovou čiapkou v siedmackej šatni.

„Škaredá Rena, chytaj!“ Čiapka preletela ponad jej hlavu rýchlou svetla a ona mala slzy na krajíčku. „Čo ti to dala na hlavu tá tvoja večne opitá mamka?!“ Zahnala myšlienky na matku a na minulosť, ktorú stále ťahala za sebou ako vrece plné tehál.

„No... my už sme sa poskladali, len sme nevedeli, že aj ty budeš mať záujem. Predsa len, si tu ešte krátko. Dnes večer o siedmej ideme všetci do pizzerie Mamma Mia. Pridaj sa, ak chceš...“ prehovorila Zuzana a rýchlo sklopila zrak, loviac niečo dôležité v najspodnejšej zásuvke stola. Erika pri dverách bezmocne prevrátila oči.

„To je od vás milé, že ste na mňa nezabudli,“ usmiala sa Renáta a opäť im vystavila na obdiv svoje krivé zafajčené zuby. Vedela, že by tam nešla, aj keby jej zaplatili stotisíc a poslali po ňu limuzínu, ale takú radosť im neurobí. Nech celý večer trápnu, či im nepríde pokaziť zábavu!

„Dobre, ja sa teda zastavím. A čo ste mu kúpili? Koľko mám zaplatiť a komu?“

„Roman mu kúpi niečo v obchode pre golfistov a fľašu dob-
rého koňaku. Skladali sme sa po desať eur, zajtra mu dáš pe-
niaze. Najprv mu však pošlem esemesku, že môže vybrať niečo
drahšie, keďže prispeješ aj ty.“ Erika hrdinsky vydržala neuh-
núť pohľadom.

Renáta sa pohla dlhou chodbou k recepcii a na jej konci ra-
dostne zakričala: „Tak sa uvidíme o siedmej!“

Zuzana s Erikou ticho čakali, kým nadobro zmizne za ťažký-
mi vchodovými dverami, a potom s úľavou vypustili paru.

„Dopekla, naozaj je taká sprostá? Veď musí vedieť, že jej tu
všetci majú plné zuby!“ spustila Zuzana.

„Tak mi teda povedz, prečo všetci psychopati lezú k nej?
Ovláda vari nejaké tajné triky alebo má zvláštnu auru, ktorou
ich priťahuje?“ zafilozofovala Erika.

„A vieš, čím ich priťahuje? Je v podstate taká istá ako oni, veď
sa na ňu pozri! Na tú bielu, nesúmernú tvár s teľacími očami
a úzkymi perami nad trojitou bradou. Vzbudzuje v nich pocit,
že niekto je na tom ešte horšie. Takému človeku sa otvoríš ľah-
šie ako dlhonohej blondíne, čo vyhrala súťaž krásy.“

Erika vybuchla do smiechu: „Ty si dobrá, vraj s trojitou bra-
dou! A tie teľacie oči!“ lomcovalo ňou a Zuzana sa k nej pri-
dala.

„A to ešte nevieš, že tá blondína-misska som ja. Takto sa vi-
dím, aj s mojou nadváhou a šedinami. Moje sebavedomie mi
však nie je nič platné. Tento týždeň za mnou prišla len tá šib-
nutá žena v domácnosti s IQ ponožky, zato u nej bol aj ten
známy politik! Myslel si, že keď si nasadí čierne okuliare, stane
sa neviditeľným.“

„Poďme domov, cestou sa musím zastaviť v potravinách,
zase sme doma všetko pojedli.“ Erika sa odlepila od zárubne
a oddane čakala, kým Zuzana vypne počítač.